

Şimdi Sevgilisinin Koynunda Yatıyor

– AhmetZeytinci · 09 Aralık 2016

Karakuru yetim bir çocuktu, onu tanıdığımda,
İş yerimizin arka sokaklarında,
Barakadan bozma bir ev de otururdu,
Annesi ve kardeşleri ile..

Adı mı..?
Ne önemi var, deyin ki Ali...
İlkokulu zar zor bitirdi,
Sonra sanata girdi, ne yapsın elde avuçta yok.
İstersen çalışma, bak ne oluyor,
Etraf aç kurtlarla dolu, hemen kaparlar seni Ali...

Sevmiş miydi, sevilmiş miydi, hiç anlatmadı,
İçine kapanır, sigarasını yakar,
Arada bir türkü tutturur,
Ha babam, de babam çalışır, çalışırdı...
Bayrak, vatan sevgisi, arkadaşlık hepsi vardı...

Arada çalıştığı atölyenin duvarına çiziktirirdi;
Bayrağa, vatana değişik değişik şiirler...

Okurdum ara sıra,
Biraz işlense daha iyi şeyler yazar bu çocuk derdim hep...

Ara sıra hainlerin çıkardığı olayları,
Gazeteden görünce küfredirdi,
Sigarasından derin derin nefes çekerdi...

Biz varız; biz varız be abi derdi, merak etme sen.
İte, köpeğe yedirmeyiz evelallah,
Vatanımızı ezdirmeyiz...

Sonra bir gün "Ver elini abi öpeyim, askere gidiyorum,
hakkını helal et; benim de sen de varsa, benden yana da
helal olsun kabul et"

Gitti öyle, babasız yetim Ali askere,
Önce Foça'ya, oradan ver elini Ağrı Patnos...

Dedim ya, vatan sevgisi üst düzey...
Bir gün acı haberi geldi,
Vurulup düşmüştü sevgilinin koynuna...
Yani çok sevdiği vatana.

Şimdi sevgilisinin koynunda yatıyor.
Sen merak etme Ali'm,
O güneşler, senin gibi; hep "Bir Hilal uğruna batıyor"...